

Thư Số 151 Gửi Người Lính Quân Đội Nhân Dân Việt Nam.

Phạm Bá Hoa

Tôi là người Việt Nam. Chào đời năm 1930 tại Đại Ngãi, quận Kế Sách, tỉnh Sóc Trăng. Phục vụ quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ ngày 12/5/1954 đến Giờ Thứ 25 ngày 30/4/1975. Sau ngày tang thương này, nhóm cầm quyền Việt Cộng đẩy tôi vào trại tập trung trên đất Nam ngày 14/6/1975, chuyển đến trại tập trung trên đất Bắc ngày 16/6/1976, ra khỏi trại tập trung ngày 9/9/1987 về đến nhà ở Sài Gòn chiều ngày 12/9/1987. Rời khỏi Việt Nam đầu tháng 4/1991 đi tị nạn Việt Cộng trong đợt H05, và đang sống tại Hoa Kỳ. Tôi chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ về Việt Nam khi Việt Cộng độc tài còn cai trị quê hương tôi.

Ước mơ của tôi là được trở về Việt Nam sống trên quê hương cội nguồn của mình dưới chế độ dân chủ tự do. Vì vậy mà ước mơ đó luôn thúc đẩy tôi tổng hợp các tin tức và chọn lọc vào nội dung, giúp Các Anh và những thành phần yêu chuộng dân chủ tự do có nét nhìn rộng hơn và rõ hơn, về chế độ độc tài + gian trá + tự cao + tham nhũng, về những sự kiện trên thế giới liên quan trực tiếp lẫn gián tiếp đến mục tiêu ngăn chặn tham vọng thống trị thế giới của Trung Cộng, mà Hoa Kỳ và một số quốc gia phát triển đang thực hiện. Và khi lãnh đạo Việt Cộng tự suy yếu, hoặc Trung Cộng bị suy yếu thì nhóm cầm quyền Việt Cộng không còn chỗ dựa, đó là cơ hội cho Các Anh và toàn dân đứng lên giành lại Quyền Làm Người của mình, nối tiếp dòng lịch sử oai hùng của dân tộc từ ngàn năm trước.

Là Người Lính trong Quân Đội gắn liền với hai chữ “Nhân Dân”, phải hiểu là Các Anh có trách nhiệm bảo vệ Nhân Dân, bảo vệ Tổ Quốc, **vì Tổ Quốc với Nhân Dân là trường tồn**, trong khi đảng cộng sản hay bất cứ đảng nào cầm quyền cũng chỉ một giai đoạn của lịch sử. Ngay cả cộng sản quốc tế là Liên Xô như đang chờ nắm quyền thống trị thế giới vô sản, đã phải sụp đổ từ đầu năm 1991 vì bản chất độc tài độc ác của cộng sản. Cộng sản Liên Xô sụp đổ, kéo theo nhóm quốc gia cộng sản vùng Đông Châu Âu cùng sụp đổ.

Chưa hết, Các Anh hãy nhớ lại vào nửa thế kỷ trước đó, phát xít Đức bắt đầu chiến tranh xâm lăng Ba Lan từ tháng 10/1939 và chiếm gần hết Châu Âu, trong khi phát xít Nhật bắt đầu chiến tranh với Hoa Kỳ từ tháng 12/1941 và chiếm gần hết các quốc gia vùng Đông Nam Châu Á, nhưng đến nửa cuối năm 1945 thì cả Đức lẫn Nhật phải gục ngã -vì họ là chế độ độc tài với tham vọng thống trị thế giới, không thể tồn tại dài lâu- trước thế giới tự do do Hoa Kỳ dẫn đầu. Và nội dung tôi gửi đến Các Anh được đặt trên căn bản đó.

Xin nói thêm cho rõ. Với những bài văn bài thơ của các tác giả ở trong nước, tôi xin sử dụng chữ viết truyền thống thay thế chữ viết thời Việt Cộng, ngoại trừ những nhóm chữ thời Việt Cộng mà tôi không hiểu nghĩa.

Với lá thư này tôi đưa vào đây những bài văn bài thơ của các tác giả từ Bắc vào Nam sau ngày 30/4/1975, những tác giả đó so sánh giữa chế độ cộng sản độc tài miền Bắc Các Anh với những gì còn tồn tại của chế độ tự do miền Nam Chúng Tôi, và nhìn lại xã hội Việt Nam dưới sự cai trị của các nhóm cầm quyền Việt Cộng từ sau ngày 30/4/1975 đến nay (2024), với nỗi buồn mênh mông bởi xã hội Việt Nam ngày nay chỉ sống với dối trá, mà dối trá thì đời sống của người dân phải gánh chịu những xấu xa trong sinh hoạt xã hội, và nhục nhã khi giao tiếp với du khách ngoại quốc.

1. Chủ Tịch Quốc Hội Việt Cộng buộc phải thôi việc.
2. Thư gửi các bạn về chủ nghĩa ngu dân của Việt Cộng.
3. Bài thơ “Cảm Tạ Miền Nam” từ một đảng viên đã bỏ đảng.
4. Thế hệ tôi, một thế hệ cúi đầu.

***

1. Chủ Tịch Quốc Hội Việt Cộng buộc phải thôi việc.

Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng cử Chủ Tịch Quốc Hội **Vương Đình Huệ** sang Trung Cộng từ ngày 7 đến 12/4/2024 để gặp **Chủ Tịch Tập Cận Bình**, trình bày về Đại Hội 14 -**nhất là vấn đề**

nhân sự- dự định sẽ tổ chức vào những tháng đầu năm 2026. (*Vương Đình Huệ bắt tay Tập Cận Bình*)

Dưới con mắt của **Tô Lâm** -Bộ Trưởng Công An Việt Cộng- dường như ông Vương Đình Huệ gặp ông Tập Cận Bình để xin giúp ông Huệ kế thừa chức Tổng Bí Thư trong nhiệm kỳ tới, trong khi Tô Lâm nhất định là đường đến Đại Hội 14 phải bằng phẳng, không một kẻ nào đối đầu với ông ta.

Vì vậy mà khi phi cơ đáp xuống phi trường Nội Bài, mặt ông Huệ bỗng dưng tái mét khi thấy dưới chân máy bay đã có mấy chiếc xe bằng số 80, và khi phái đoàn lần lượt xuống phi cơ thì **họ bắt ông Phạm Thái Hà** -Phó Chủ Nhiệm Văn Phòng Quốc Hội- cánh tay phải lâu năm của ông Vương Đình Huệ, về tội “nhận hối lộ của **Tập Đoàn Thuận An**”.

Thuận An là cái tên ít ai để ý, nhưng người cầm đầu là chủ tịch Nguyễn Duy Hưng, đã luôn lót tiền khéo và đậm cho Phạm Thái Hà. **Nhờ vậy mà tập đoàn Thuận An luôn vượt qua các nhà thầu khác để nhận ngân sách xây dựng hàng trăm ngàn tỷ từ nhiều năm nay.** Các xa lộ khắp đất nước đều có bàn tay vận động hậu trường giúp Tập Đoàn Thuận An trúng thầu. (*Phạm Thái Hà*)

Qua sự bảo trợ chính trị của ông Huệ và ông Hà, tập đoàn Thuận An còn thao túng đến mức trúng thầu rồi đem bán các gói thầu cho các công ty xây dựng khác, thu về những số tiền khổng lồ. (*trích bài của Nam Việt trong e-mail tmyloan@... ngày 18/4/2024*)

Ngày 26/4/2024, thông cáo của văn phòng trung ương đảng Việt Cộng cho biết: **“Ông Vương Đình Huệ, thôi giữ chức Ủy viên Bộ Chính Trị và Chủ Tịch Quốc Hội.**

Ông Vương Đình Huệ là cán bộ cầm quyền chủ chốt của đảng và nhà nước, được đào tạo căn bản, trưởng thành từ cơ sở; được phân công giữ nhiều chức vụ quan trọng trong đảng và nhà nước.

Theo báo cáo của Ủy Ban Kiểm Tra Trung Ương và các cơ quan điều tra, ông Vương Đình Huệ đã vi phạm quy định về những điều đảng viên không được làm: *“Quy định về trách nhiệm nêu gương của cán bộ, đảng viên, trước hết là Ủy Viên Bộ Chính trị, Ủy Viên Ban Bí Thư, Ủy Viên Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng, và chịu trách nhiệm người đứng đầu theo các quy định của đảng và pháp luật của nhà nước. Những vi phạm và khuyết điểm của ông Vương Đình Huệ đã gây dư luận xấu, làm ảnh hưởng đến uy tín của đảng và nhà nước”.*

Nhận thức rõ trách nhiệm trước đảng và nhà nước, ông Vương Đình Huệ đã có đơn xin thôi giữ các chức vụ được phân công, và nghỉ công tác.

Căn cứ quy định hiện hành của đảng và nhà nước, Ban Chấp Hành trung ương đảng đồng ý để ông Vương Đình Huệ thôi giữ các chức vụ Ủy Viên Bộ Chính trị, Ủy Viên Ban Chấp Hành trung ương đảng khóa 13, Chủ Tịch Quốc Hội nhiệm kỳ 2021 - 2026. (*trích bản tin ngắn trong báo ThanhNiên online ngày 26/4/2024*)

Hơn một năm trước, Chủ Tịch Nước buộc phải thôi việc. Vài tháng trước đây, Chủ Tịch Nước buộc phải thôi việc. Giờ đây, Chủ Tịch Quốc Hội buộc phải thôi việc. Cả hai chức này trong “nhóm tứ trụ cầm quyền” Tổng Bí Thư + Chủ Tịch Nước + Thủ Tướng + Chủ Tịch Quốc Hội, **bị cách chức vụ đỉnh cao quyền lực** mà dùng chữ “thôi việc”, nghe như “người ở mượn xin thôi việc”, trong khi họ ngồi trên đầu tổ quốc dân tộc. Và khi “thôi việc” thì họ tha hồ thụ hưởng khối tài sản khổng lồ đã nhận hối lộ qua nhiều cách khác nhau mà luật pháp không đụng đến họ, vì luật pháp Việt Cộng là để bảo vệ nhóm Việt Cộng đỉnh cao cầm quyền.

2. Thư gởi các bạn về chủ nghĩa ngu dân của nhóm cầm quyền Việt Cộng.

Nội dung phần 1 này của 4 tác giả, sinh ra và lớn lên trên đất Bắc: **Trần Đức Thảo. Trần Mạnh Hào. Phạm Thanh Nghiên. Và Dương Thu Hương.** Vào bài ...

Triết gia Trần Đức Thảo.

“Mới đặt chân đến Sài Gòn -trước đó là thủ đô miền Nam- mọi sự đã làm tôi kinh ngạc. Qua bao nhiêu năm chiến tranh gian khổ mà sao Sài Gòn khang trang hiện đại đến như vậy? Theo lời Ban tuyên Giáo của đảng, chúng tôi tin là cả miền Nam đói khổ vì bị Mỹ - Ngụy bóc lột, đến nỗi miền Bắc đã phải “cần hạt gạo làm tư” để mang vào cứu giúp miền Nam cơ mà. Điều ngạc nhiên thêm nữa, là người miền Nam nói năng ngọt ngào và cởi mở như bạn bè lâu ngày gặp lại, dù mới

gặp lần đầu. Ngay những cán bộ đảng nằm vùng ở đây, cũng được tự do như người dân miền Nam vậy. Họ đãi đằng tôi, họ giấu cợt tôi, họ coi tôi như anh mánh anh mường ở rừng sâu mới được vào thành phố, dù họ với tôi cùng là “đồng chí”.

Phải nói thẳng ra rằng: **“Sài Gòn đã làm tôi bàng hoàng đến cùng cực.** Đó là những bài hát của một anh chàng nhạc sĩ trẻ của miền Nam, nói theo chúng tôi là của Mỹ - Ngụy. Tên anh ta là Trịnh Công Sơn. Các bài hát của anh ta mang nỗi niềm day dứt, oán trách chiến tranh. Cứ như anh ta khóc than thay cho cả dân tộc ở cả hai miền Nam và Bắc. Giữa những năm tháng chiến tranh một mất một còn ác liệt như thế, mà sao anh ta cất lên tiếng kêu than giữa Sài Gòn đô thị một cách thản nhiên tự do như vậy. **Đúng là Sài Gòn tự do. Những lời ca của những bản nhạc đã làm tôi xúc động, bồi hồi, không cầm được nước mắt”.**

Nhà văn Trần Mạnh Hào.

“Ngày 30/4/1975, từ rừng Lộc Ninh về Sài Gòn, chưa kịp hoàn hồn, tôi đã bị Sài Gòn đánh chiếm bằng văn hóa, bằng văn học, bằng sách vở, bằng âm nhạc. Nhạc sĩ Phạm Duy và nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã chiếm tâm hồn tôi, và hình như tôi đã tự nguyện quy hàng thứ âm nhạc, thứ văn học, văn hóa mà chế độ của chúng tôi kết án là văn hóa phản động, âm nhạc đồi trụy. **Các loại sách dịch gần như vô tận của Sài Gòn còn sót lại -sau đại họa đốt sách của chế độ chúng tôi- đã xâm chiếm đầu óc tôi, giải phóng tôi thoát khỏi ngục tù của dốt nát, của u mê, của cuồng tín ngớ ngẩn một thời, “bắt” tôi vào trường tự nguyện “học tập cải tạo đúng nghĩa” đến giờ chưa chịu thả ra”.**

Nhà văn Phạm Thanh Nghiên.

“Tôi đã khóc rất nhiều, cả day dứt nữa, khi tìm hiểu về miền Nam giai đoạn 1975 trở về trước. Có một miền Nam đẹp đẽ và tốt lành đến không ngờ trong sự hình dung của tôi. Một sự tiếc nuối đến thắt lòng, cảm giác như mình bị mất đi một thứ vô giá không bao giờ tìm lại được, dù tôi sinh tại miền Bắc, và sau năm 1975 vẫn chưa được sống ngày nào trên xứ sở đẹp đẽ ấy”.

“..... Làm sao mà một người miền Nam có thể hình dung những người phụ nữ miền Bắc chúng tôi phải vạch áo, tự tay mình bóp thật mạnh vào bầu vú của mình trước mặt những ông cán bộ để chứng minh là mình không có sữa, có như vậy họ mới bán cho đứa trẻ sơ sinh con mình một xuất sữa bò theo tiêu chuẩn nhà nước. Nếu nặn đến cuối cùng mà đầu vú còn chảy ra chỉ vài giọt sữa, thì con tôi sẽ không có tên trong danh sách được hưởng chế độ hỗ trợ của nhà nước xã hội chủ nghĩa. Và làm sao một người miền Nam hình dung nổi Thầy Giáo Cô Giáo phải cúi mình, chào một thằng nhãi ranh học trò bằng “ông” chỉ vì bố nó là cán bộ cộng sản”.

“Khi người dân miền Nam có tivi, có tủ lạnh, người miền Bắc vẫn bị cái đói bủa vây. Khi phụ nữ miền Nam biết trang điểm, mặc áo dài, váy đầm, đi giày cao gót, thì phụ nữ miền Bắc chúng tôi vẫn chưa biết đến cái băng vệ sinh là gì nữa. Phụ nữ chúng tôi phải dùng vải vụn, thậm chí nhà nào đông chị em gái thì dùng chung mấy tấm khăn vải màn. Dùng xong giặt sạch sẽ để các tháng sau mỗi kỳ kinh nguyệt lại sử dụng tiếp. Tôi không muốn kể ra chuyện này, nhưng đó là nỗi khổ sở, thiếu thốn điển hình của người dân miền Bắc chúng tôi nói chung, và người phụ nữ chúng tôi nói riêng, từ những năm 1960 kéo dài đến tận thời bao cấp”.

Nhà văn Dương Thu Hương.

Tác giả có 6 tác phẩm được dịch ra tiếng Anh, tiếng Pháp, và tiếng Đức. Đặc biệt là quyển **“Chôn Vắng”** của bà đã được đưa lên truyền hình Pháp TF1. Đây có lẽ là cuốn tiểu thuyết xuất sắc nhất của bà, nằm trong danh sách đề cử giải Femina, và đã nhận “Giải Thưởng Lớn Độc Giả Tạp Chí Elle” (Grand prix des lectrices de Elle) năm 2007.

“Bà thờ dài và nói: Điên rồi thì tôi có nhiều thứ điên rồi, khóc thì tôi có hai lần khóc.

“Khi đội quân “chiến thắng” vào Sài Gòn năm 1975, trong khi tất cả mọi người trong đội quân chúng tôi đều hớn hờ cười, thì tôi lại khóc. Vì tôi thấy tuổi xuân của tôi đã hy sinh một cách ूर्ong phí. Tôi không choáng ngợp vì nhà cao cửa rộng của miền Nam, mà vì tác phẩm của tất cả các nhà văn miền Nam đều được xuất bản trong một chế độ tự do. Tất cả các tác giả mà tôi chưa bao giờ biết, đều có tác phẩm bày bán trong các hiệu sách, ngay trên vỉa hè. Miền Nam

với đầy đủ các phương tiện thông tin như TV, radio, cassette. Những phương tiện đó đối với người miền Bắc là những giấc mơ”.

“Ở miền Bắc chúng tôi, tất cả mọi báo đài, sách vở đều do nhà nước quản trị. Người dân chỉ được nghe đài Hà Nội mà thôi, chỉ có những cán bộ được tin tưởng lắm mới được nghe đài Sơn Mao, tức là đài phát thanh Trung Cộng. Còn toàn dân chỉ được nghe loa phóng thanh tập thể, có nghĩa là chỉ được nghe một tiếng nói”.

“Vào Nam tôi mới hiểu rằng, chế độ ngoài Bắc là chế độ man rợ vì nó chọc mù mắt con người, bịt lỗ tai con người. Trong khi đó ở miền Nam người ta có thể nghe bất cứ thứ đài nào, Pháp, Anh, Mỹ... nếu người ta muốn. Đó mới là chế độ của nền văn minh. Và thật chua chát, khi nền văn minh đã thua chế độ man rợ. Đó là sự hàm hồ và lầm lẫn của lịch sử. Đó là bài học đắt giá và nhảm lẩn lớn nhất mà dân tộc Việt Nam phạm phải”.

Một nhà văn Pháp hỏi tôi: “Cái gì tạo nên sức mạnh của chúng mày trong cuộc chiến tranh Việt - Mỹ?”

Tôi đáp: “Một nửa là thói quen của hàng ngàn năm chống xâm lược, và một nửa kia là sức mạnh của chủ nghĩa ngu dân”.

Anh bạn chưng hửng: “Mày không đùa đấy chứ? Ai có thể tin nổi một thứ lý thuyết quái gở như thế”.

Tôi cười: “Rất nhiều thứ quái gở ở phương Tây, lại là sự thật đơn giản ở phương Đông. Và ngược lại”.

Bây giờ, tôi xin giải thích “thứ lý thuyết quái gở” này. Cuộc chiến tranh Việt - Mỹ, được đảng cộng sản Việt Nam phát động với lời tuyên bố: **Đánh đuổi quân xâm lược Mỹ**”.

“Năm 1964, tôi mười bảy tuổi. Vào tuổi ấy, tất cả thanh niên ở miền Bắc không có quyền nghe đài phát thanh ngoại quốc, miền Bắc không có ti-vi, không có máy quay đĩa, không có bất cứ nguồn thông tin nào ngoài báo chí và đài phát thanh cộng sản”.

“Lần đầu tiên, tôi được nghe những bài hát ngoại quốc là năm tôi mười sáu tuổi. Mùa hè năm 1963, anh họ tôi là phiên dịch tiếng Nga, dẫn tôi cùng đứa em trai đến nhà ông chuyên gia mở thiếc Tĩnh Túc ở Hà Nội. Ông bà ấy đón tiếp rất tử tế, ngoài việc chiêu đãi bánh ngọt và nước trà chanh, còn mở máy quay đĩa cho chúng tôi nghe. **Cảm giác của tôi lúc đó là choáng váng, như muốn chết.** Đó là cảm giác thật sự khi con người lạc vào một thế giới mà họ vừa cảm thấy ngáy ngát, vừa cảm thấy như ngạt thở. Đĩa nhạc đó là của Roberto (không nhớ họ), một giọng ca Ý tuyệt diệu nhưng chết trẻ. Những bài hát tôi nghe là các bài nổi tiếng cổ truyền: Ave Maria, Santa Lucia, Paloma, Sérénade, Histoire d’amour, Besame Mucho...”

“Ra khỏi cửa nhà ông chuyên gia Nga nọ, tôi bước đi loạng choạng. Lần đầu tiên, tôi hiểu rằng cuộc sống của chúng tôi là **cuộc sống của những kẻ bị nhốt dưới hầm.** Những bài hát kia là một thứ ánh sáng mà lần đầu tiên tôi được thấy. Ánh sáng đó rọi từ một thế giới khác, hoàn toàn ở bên ngoài chúng tôi. Kể lại chuyện này, để hậu thế nhớ rằng, **thời đại của chúng tôi là thời đại của một thứ “chủ nghĩa ngu dân” triệt để. Một thứ chủ nghĩa ngu dân tàn bạo, nó buộc con người sống như bầy súc vật trong một hàng rào được xây nên bằng đói khát, hà hiếp, và tối tăm**”.

“Khi con người bị điều khiển cùng một lần bằng tiếng gào réo của dạ dày, và cái bóng rât của roi vọt, thì họ không thể là người theo đúng nghĩa thực sự. **“Chủ nghĩa ngu dân” là thứ lá chắn mắt ngựa, để con vật chỉ được quyền chạy theo chiều mà ông chủ ra lệnh.** Khi tất cả những con ngựa đều chạy theo một hướng, ắt chúng tạo ra sức mạnh của “bầy chiến mã”, nhất là khi trong máu chúng đã cấy sẵn chất kích thích cổ truyền “chống xâm lăng”.

“Vói lũ trẻ chúng tôi thời ấy, danh từ “xâm lăng” dùng để chỉ quân Nguyên, quân Minh, quân Thanh, và bây giờ là quân Mỹ. Danh từ ấy đồng nghĩa với Tô Định, Mã Viện, Thoát Hoan... Tóm lại, chúng tôi được dạy rằng, Mỹ là lũ giặc phương Bắc nhưng mũi lỗ, mắt xanh, tóc vàng. Đó là **“sức mạnh của chủ nghĩa ngu dân”**. (tóm lược bài của 4 tác giả do ông Lưu Vĩnh Lữ tổng hợp trong e-mail lvluu.tg@ ... ngày 24/2/2024)

Nhà văn Nguyễn Ngọc. “Căn bệnh **giả dối là nặng nhất, chí tử nhất, và toàn diện nhất**”, đang hoành hành xã hội Việt Nam, khiến người ta thật sự không còn tin vào bất cứ điều gì nữa. **Lãnh đạo đảng với lãnh đạo nhà nước, lại càng giả dối hơn hết**”.

Nhà văn Nguyễn Khải. Với bài viết như vừa tâm sự, vừa tự hào ẩn chứa nỗi đắng cay của người cộng sản trước khi nhắm mắt xuôi tay: “... Tôi là một chuyên gia nói dối có tổ chức, có chỉ đạo, suốt gần 30 năm trời, tôi quá rành 1001 kiểu nói dối mà chính bản thân tôi đã nói dối lem lêm, **nói dối cứ như chuyện thật, nói dối một cách tự nhiên đến mức trở thành nhiệm vụ hàng ngày.** Ngay cả khi biết mình đang nói dối với đồng bào, nhưng vẫn cứ phải nói dối, vì **không nói dối mà nói thật thì mất chiếc ghế, mất miếng cơm, thậm chí là mất mạng!**”

Nhạc sĩ Tô Hải. “Trong lịch sử Việt Nam, chưa bao giờ trên đất nước này lại có một xã hội **giáo dục cho công dân đứng sống trung thực, mà phải biết nói dối.** Nói dối tinh bơ, nói dối không biết ngượng, nói dối càng giỏi càng đạt nhiều thành tích. **Cuộc Nói Dối Vĩ Đại nhất là cuộc chiến tranh giải phóng Miền Nam khỏi tay đế quốc Mỹ Xâm Lược!**”

Sự Thật đã bị đánh tráo quá trắng trợn! Hàng triệu con người đã mất xác mà đến nay đa số vẫn chưa tìm ra được, hàng vạn thương phế binh của cả hai miền, hàng triệu gia đình mẹ mất con, vợ mất chồng, con mất cha, chỉ vì Tổng Bí Thư Lê Duẩn đã từng nói rằng: “... **Ta đánh đây là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc**”....

Giáo Sư Nguyễn Thị Từ Huy. (trong hình bên cạnh →)

Nhà thơ Xuân Diệu. “Một trong những **chiến lược quan trọng là giáo dục không đào tạo con người, nên rốt cuộc xã hội chúng ta chỉ có thần dân mà không có công dân**”.

Giáo Sư Hoàng Tụy. “... Chúng ta đặt nặng quá mức số lượng bằng cấp để sớm đạt được chỉ tiêu 20.000 tiến sĩ, **nhà trường đã vô tình trút vào xã hội mọi thứ rác rưởi độc hại là bằng cấp giả, bằng cấp dỏm, học giả...** Ngày nay, môi trường quốc tế đã biến đổi cực kỳ sâu sắc, trong khi Việt Nam vẫn dựa vào kinh nghiệm **giáo dục tư tưởng chính trị thời đấu tranh** giành độc lập và xây dựng chủ nghĩa xã hội. Đó là nguyên nhân sâu xa dẫn đến sự **giả dối lan tràn trong giáo dục tại Việt Nam**”.

Nhà Giáo Thái Hạo. “**Nhà giáo chúng tôi không được đứng thẳng để làm người, làm sao dạy học sinh làm người lương thiện được..** Bởi, giáo viên phải ngoan ngoãn im lặng làm theo đảng, có ai đó trung thực thẳng thắn thì bị hành hạ, bị đuổi ra khỏi trường. **Muốn yên thân thì phải hèn...**”

Giáo Sư Đặng Hùng Võ. “**Hơn nửa đời người gắn bó với ngành giáo dục, tôi thấy chính sách giáo dục đã khuyến khích sự gian dối ngay trong môi trường giáo dục bởi những thành tích ảo...**”

Giáo Sư Trần Phương. Đương nhiệm Chủ tịch Hội Khoa Học & Kinh Tế Việt Nam, chủ tọa hội thảo góp ý dự thảo các văn kiện Đại Hội XI của đảng cộng sản Việt Nam. Sau khi diễn giải từng đoạn, ông nhấn mạnh: “**Chúng ta tự lừa dối chúng ta, và chúng ta lừa dối xã hội ...**”

Ông Nguyễn Khắc Mai. Một thời là Vụ Trường Vụ Nghiên Cứu/ Ban Dân Vận trung ương, nói: “**Hiện nay, tuy người ta không dám nói “chuyên chính vô sản” công khai, nhưng trong lòng họ vẫn cho rằng cái chính quyền này, thể chế chính trị này là “chuyên chính vô sản”. Chuyên chính vô sản nghĩa là gì? Nghĩa là một triết lý như Lê Nin khẳng định: Nó bất chấp luật pháp. Nó không cần luật pháp. Nó vượt qua luật pháp. Đây là triết lý chuyên chính vô sản của Lê Nin**”.....

3. Cảm tạ miền Nam.

của tác giả **Phan Huy, Đại Tá quân đội nhân dân** đã bỏ đảng cộng sản Việt Nam.

Đã từ lâu, tôi có điều muốn nói:
Với Miền Nam, miền đất mới thân quen.
Một lời cảm ơn tha thiết chân tình,
Của Miền Bắc, xứ ngàn năm văn vật.

Tôi còn nhớ sau cái ngày "thống nhất",
Tôi đã vào một xứ sở thân tiên,
Nếp sống văn minh, dân khí dịu hiền.

Cơm áo no lành, con người hạnh phúc.

Tôi đã ngạc nhiên với lòng thán phục,
Mở mắt to nhìn nửa nước anh em,
Mà đảng bảo là bị lũ nguy quyền áp bức,
Đọa đày, đói ăn, khát uống.

Trước mắt tôi, một Miền Nam sinh động,
Đất nước con người dân chủ tự do.
Tôi đã khóc ròng khi đứng giữa thủ đô,
Giận đảng giận đoàn bao năm phỉnh gạt.

Sinh ra lớn lên sau bức màn sắt.
Tôi chẳng biết gì ngoài bác, đảng "kính yêu".
Xã hội sơ khai, tầy nã, một chiều.
Con người nói năng như là chim vẹt,

Mở miệng ra là: "Nhờ ơn bác đảng".
Chế độ ta ưu việt nhất hành tinh.
Đuốc soi đường chủ nghĩa Mác Lênin,
Tiến nhanh tiến mạnh lên thiên đường vô sản.

Hai mươi một năm trên đường cách mạng,
Xã hội thụt lùi người kéo thay trâu.
Cuộc sống xuống thang tính bằng tem phiếu,
Nhân phẩm con người chẳng khác bèo dâu.

Cảm tạ Miền Nam phá màn u tối,
Để tôi được nhìn ánh sáng văn minh.
Biết được nhân quyền, tự do dân chủ,
Mà đảng từ lâu bụng bít dân mình.

Cảm tạ Miền Nam khai đường chỉ lối,
Đưa tôi trở về tổ quốc thiêng liêng.
Của Hùng Vương, quốc tổ giống Rồng Tiên,
Chớ không là Cac Mac và Le nin ngoại tộc.

Cảm tạ Miền nam mở lòng khai sáng,
Đưa tôi hội nhập cùng thế giới năm châu,
Mà trước đây tôi có biết gì đâu.
Ngoài Trung quốc và Liên xô đại vĩ.

Cảm tạ Miền Nam đã một thời làm chiến sĩ,
Chống lại Cộng nô cuồng vọng xâm lăng.
Hầu giúp cả nước thoát bầy ác quỷ,
Dù không thành công cũng đã thành nhân.

Đảng ghê tởm! Tôi chán chường muốn nói:
"Xin trả người, thẻ máu với cờ ma.
Tôi sẽ đi về, với nguồn cội ông cha,
Cùng dân tộc, dựng lại cờ quang phục!"

(bài thơ của Đại Tá Việt Cộng Phan Huy đã bỏ đảng, trong e-mail votrongquocdan@..... ngày 25/2/2024)

4. Thế hệ tôi, một thế hệ cú đầu.

Thế hệ tôi, một thế hệ cú đầu
Cú đầu trước tiên tài, cú đầu sau mông người khác

Cúi đầu trước chính mình, cúi đầu bạc nhược
Chỉ ngẩng đầu, vì đôi lúc phải cạo râu!

Thế hệ tôi, cơm áo gạo tiền níu thân sát đất
Cuộc sống bon chen
Tay trần níu chặt
Bàn chân trần, không dám bước hiên ngang.

Thế hệ tôi, nhận quá nhiều những di sản hoang mang
Đâu là tự do, đâu là lý tưởng?
Đâu là vì mình, và đâu là vì nước
Những câu hỏi vĩ mô, cứ luẩn quẩn loanh quanh...

Thế hệ tôi, ngày và đêm đảo lộn tanh bành
Đốt ngày vào đêm, và đốt đêm không ánh sáng
Nếu cho chúng tôi, một nghìn ngày khác
Cũng chẳng để làm gì, có khác nhau đâu?

Thế hệ tôi, tự ái đâu đâu
Và tự hào, vì những điều huyền hoặc
Tự lừa dối mình, cũng như lừa người khác
Về những niềm tin, chẳng chút thực chất nào!

Chúng tôi nghe, và ngắm những siêu sao
Chỉ với mười lăm nghìn, cho vài ba tin nhắn
Văn hóa ngoại giao, là trà chanh chém gió
Và nôi lấu tinh thần, là những chiếc I-phone

Thế hệ tôi, ba chục đã quá già
Và bốn chục, thế là đời chấm hết
Không ghé để ngồi, thì thôi ngồi bệt
Mối lo hàng ngày, là tiền trong tài khoản có tăng lên?

Thứ đất nhất bây giờ, là từng lạng NIỀM TIN
Thứ rẻ nhất, lại là LỜI HỨA
Sự dễ dãi đón hèn, khuyến mại đến từng khe cửa
Có ngại gì, mà không phản bội nhau?

Không, tôi không đại diện thế hệ mình đâu!
Và thế hệ tôi, cũng không đại diện cho điều gì sất!
Trăm năm sau, lịch sử sẽ ghi vài dòng vắn tắt:
Có một thế hệ buồn, nhạt nhẽo chưa qua .....
(Bài của tác giả Gia Hiền trong e-mail tranpeter1946@..... ngày 18/2/2024)

Kết luận.

Mời Các Anh đọc kỹ đoạn dưới đây, lời của **Tổng Thống Nam Phi là ông Nelson Mandela** lúc đương thời:

“Để hủy diệt bất kỳ quốc gia nào, không cần phải sử dụng tới bom nguyên tử hoặc hỏa tiễn tầm xa, mà chỉ cần hạ thấp phẩm chất giáo dục, và cho phép gian lận trong các kỳ thi của sinh viên, thì kết quả sẽ là:

- **Bệnh nhân** sẽ chết dưới bàn tay của đồng **Bác Sĩ** từ nền giáo dục đó.
- **Các tòa nhà** sẽ sụp đổ dưới bàn tay của đồng **Kỹ Sư** từ nền giáo dục đó.
- **Tiền bạc** sẽ bị mất trong tay của đồng **Kinh Tế Gia và Kế Toán** từ nền giáo dục đó.
- **Nhân loại** sẽ chết dưới bàn tay của đồng **Học Giả** từ nền giáo dục đó.
- **Công lý** sẽ bị mất trong tay đồng **Thẩm Phán** từ nền giáo dục đó”.

Từ bên quốc gia Nam Phi mà ông nhìn ra chính sách giáo dục của các quốc gia bị cộng sản cai trị nói chung, và nước Việt Nam thời Việt Cộng cai trị nói riêng, rất chính xác.

Chính sách giáo dục là một trong những chiến lược của cấp lãnh đạo quốc gia, với chiến lược xây dựng và phát triển xã hội như thế nào, thì chiến lược giáo dục sẽ đào tạo những thế hệ công dân có những kiến thức thích hợp để thực hiện chiến lược đó. Các lãnh vực khác cũng vậy, nhưng tầm quan trọng thì **giáo dục là bậc nhất**.

Nhưng chính sách giáo dục của Việt Cộng không đào tạo những thế hệ công dân, **mà chỉ đào tạo những thế hệ thần dân** để tuân phục nhóm cầm quyền của đảng, vì bản chất đối trá của đảng nên họ rất sợ những thế hệ công dân sẽ chống họ. Cũng vì vậy mà giờ đây toàn xã hội phải sống với nhau bằng đối trá, vì không đối trá là không thể sống được. Trong khi hệ thống cầm quyền Việt Cộng từ trung ương đến mọi góc ngách trong xã hội đều đối trá, tham nhũng, trán lộn tài sản công cộng và tài sản của người dân.

Đau lắm phải không Các Anh, vì đó là sự thật về một chế độ độc tài + gian trá + tham nhũng + tự cao. Các Anh hãy suy nghĩ với các góc cạnh đắng cay trong cuộc sống xã hội chủ nghĩa đối với dân tộc nói chung, đối với tuổi trẻ Việt Nam nói riêng, bị nhóm cầm quyền Việt Cộng gian manh lừa gạt từ thế hệ này sang thế hệ khác, tự khắc Các Anh sẽ nhận ra trách nhiệm của người cầm súng bảo vệ đồng bào, bảo vệ tổ quốc, vì tổ quốc với đồng bào là trường tồn, trong khi bất cứ đảng nào cầm quyền cũng chỉ một giai đoạn của lịch sử.

Vi vậy mà ngày nào đảng cộng sản Việt Nam còn tồn tại, thì ngày đó toàn dân Việt Nam -trong đó có Các Anh và thân nhân thân quyến Các Anh-.vẫn bị nhóm cầm quyền vừa chà đạp Quyền Làm Người, vừa bị lừa gạt đối trá trán lộn.

Với tôi, trong hoàn cảnh hiện nay nhóm cầm quyền Việt Cộng đang suy yếu, và Trung Cộng cũng đang suy yếu các lãnh vực, tôi tin rằng cơ hội sắp đến rồi Các Anh à. **Hãy sẵn sàng, khi cơ hội chợt đến là Các Anh cùng đồng bào đứng lên giành lại Quyền Làm Người cho Các Anh + cho thân nhân thân quyến Các Anh + và cho toàn thể đồng bào. Bởi, không quốc gia nào hành động thay cho Việt Nam mình đâu Các Anh à, mà họ chỉ sẵn sàng trợ giúp Việt Nam mình xây dựng và phát triển một xã hội dân chủ tự do đích thực.**

Từ đó, người Việt Nam trong nước và người Việt Nam chúng tôi tị nạn cộng sản tại hải ngoại, cùng nhau vá lại mảnh giang sơn đã "rách loang lỗ" bởi những Hiệp Ước của Việt Cộng giao đất giao biển cho Trung Cộng, xóa tan những "vết da beo trên da thịt quê hương" mà hiện nay là những làng mạc có công nhân hay quân lính Trung Cộng sinh sống mà người Việt bị cấm vào. Cùng nhau khôi phục lại nền văn hoá nhân bản và khoa học dù phải trải qua hai ba thế hệ mới thành công, và cùng nhau phát triển một xã hội dân chủ pháp trị mà mọi người được hưởng một cách tự nhiên những quyền căn bản của mình.

Hãy nhớ, "Tự do, không phải là điều đáng sợ, mà là nền tảng cho sự thịnh vượng của đất nước. Không có dân chủ, không thể có sự trỗi dậy và phát triển bền vững. **Muốn được sống trong Tự Do Dân Chủ, chính chúng ta phải tranh đấu, vì Tự Do Dân Chủ không phải là quà tặng./.**

Phạm Bá Hoa

Texas, ngày 1 tháng 5 năm 2024

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/tinhthandantoc/CAJvFXKqKqWZsP9Fw%3DNmZn8Vh77WViGH4NX1jtU59gtMYKDopTw%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

